

† Lov og Evangelium

NR. 10

Desember 2014

50. ÅRGANG

Foto: Kristian Gangaas

«For mørket viker bort og det sanne
lys skinner allerede.» 1Joh 2:8

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet: Redaktør Ingar Gangås
Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Gangaas

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Nådens sol

– På grunn av Guds inderlige kjærlighet, lot han soloppgang fra det høye gjeste oss (Luk 1:78).

Da Jesus ble født, kom han med soloppgang til hele den mørke, falne verden. Men verden forsto det ikke. «Det sanne lys, som opplyser hvert menneske, var i ferd med å komme til verden. Han var i verden, og verden er blitt til ved ham, og verden kjente ham ikke» (Joh 1:9-10).

Da Edin Holme (1865-1927) fra Verdal i Nord-Trøndelag skjønte at Jesus var født for å bære hele verdens syndebyrde, skrev han sangen (Sb 248:1):

*Ditt kors, o Krist, ble verdens sol,
dets lys ei grenser kjenner.
Ditt kors, o Krist, ble ærens stol,
der livets lue brenner.*

Det var blitt soloppgang i husmannsguttens hjerte ved troen på Jesus.

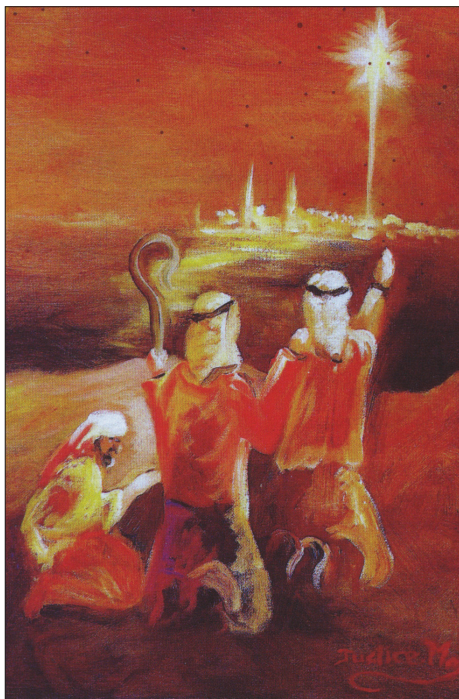
Måtte du få øye på «nådens sol» som ble født julenatt! Den som også Magnus Brostrup Landstad synger om (Sb 631:5):

*Her ute kulde
er nå med is og sne,
Guds himler fulle
av stjerner dog å se.
For oss opptennes
en deilig nådens sol,
Guds åsyn vendes
til oss fra himlens stol,
når allting endes,
vi der skal holde jul!*

Ingar Gangås

Er det plass for Jesus i dag?

Av Immanuel Fuglsang

I Bibelen kan vi mange steder lese om at det ikke var plass for Jesus. Han måtte fødes i en stall, fordi det ikke var plass i herberget (Luk 2:7). Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham (Joh 1:11). Og i Hebreerbrevet (13:12-14) kan vi lese: «Derfor led også Jesus utenfor porten, for å hellige folket ved sitt eget blod. La oss da gå ut til ham utenfor leiren og bære hans vanære! For vi har ikke her en blivende stad, men søker den som kommer».

I Jerusalem ble Jesus avvist. Derfor gråt han over byen og sa: «Visste også du, om enn først på denne din dag, hva som tjener til din fred! Men nå er det skjult for dine øyne» (Luk 19:42).

Jesus sa med dette at han visste hva de trengte i Jerusalem, men det fikk han ikke gi dem. De hadde nok i sin egen gudsdyrkelse, så Jesus var bare i veien for dem. Derfor avviste de ham. →

Innhold, desember 2014

Nådens sol. Av Ingar Gangås	side 2
Er det plass for Jesus i dag? Av Immanuel Fuglsang	side 3
Våre lamper slokner (12). Av J. F. Løvgren	side 5
«Og det skjedde». Av Carl Fr. Wisløff	side 9
Den første kjærlighet. Av en ungdom	side 11
Møtekalender.	side 13
Slangens list (2). Av Jan Johansson	side 17
Den lille skopusser. Julefortelling	side 19
Jesu gjenkomst. Av Dag Rune Lid	side 21
Misjonsnytt. Av Ingar Gangås	side 23
Litteraturspredning i Sør-Amerika. Av Ingar Gangås	side 24

Om menighetens leder i Laodikea (Åp 3:14-22) kan vi lese at han hadde ganske mye å rose seg av. Ja, han mente faktisk at alt var i orden. En trengte ikke til noe der. De visste bare ikke at det etter hvert var kommet så langt at Jesus var utenfor. Likevel elsket Jesus denne menigheten, selv om den tilsynelatende hadde det godt uten ham. Derfor sendte Jesus bud til dem om at han gjerne ville inn i menigheten igjen. Hvordan beskrives det? Jo, Jesus banker på døren. Han taler til dem, og han sier sannheten om dem. De var blitt lunkne midt i sine mange gjerninger og aktiviteter og befant seg derfor i en meget farlig tilstand. Likevel sa de selv at de var rike, mens Jesus sa om dem at de var fattige, blinde og nakne. Men han sa også at han hadde nettopp det de trengte midt i deres elendighet. Derfor kalte Jesus dem til omvendelse. Tenk, hans egen menighet som var travelt opptatt av å tjene Jesus, den trengte omvendelse. Deres mulighet for redning var at Jesus kalte på dem. Hvis de bare ville høre hans røst og derved åpne døren for ham, ja, da ville Jesus gå inn til dem og igjen være sammen med dem! Tenk, slik er Jesus også i dag.

Trenger du og jeg også til omvendelse? Det kommer an på om vi vil gi akt på Jesu ord. Hva sier vi f.eks. i dag, når Jesus møter oss med de alvorlige ordene i Lukasevangeliet (9:23-26): «Om noen vil komme etter meg, da må han fornekte seg selv og hver dag ta sitt kors opp og følge meg. For den som vil berge sitt liv skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, han

skal berge det. For hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men mister seg selv eller tar skade på seg selv? For den som skammer seg ved meg og mine ord, ham skal også Menneskesønnen skamme seg ved når han kommer i sin og Faderens og de hellige englers herlighet».

Er Jesus innenfor i de kristne forsamlinger i dag? Eller må han stå utenfor og gråte over menighetenes tilstand, slik som han gråt over Jerusalem? Vandrer vi som fiender av Kristi kors? Mange gjør det, sier Paulus med tårer (Fil 3:19). Må vi alle gi akt på Herrens nådige kall, mens det ennå er dag. «Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene». Slik står det sju ganger i Åpenbaringsbokens andre og tredje kapittel. Det har altså adresse til alle kristne til alle tider.

L&E

Vi ønsker alle våre lesere en
velsignet julehøytid og et
godt nytt år!

Red.

Våre lamper slokner (12)

Av J. F. Løvgren

Båtbygger Lyngheids vitnesbyrd om at Jesus sto utenfor menighetens dør og banket, uroet mange, deriblant pastor Bjørnås og grosserer Mobekk. Bjørnås inviterte Ling til å ha vekkelsesmøter, men han forkynte mer til religiøsitet og forbedring av det gamle menneske enn til syndserkjennelse og frelse i Jesus alene. Vakte ungdommer kom til båtbyggeriet og Lyngeid for å søke hjelp. Nå var Ling reist hjem. Han var i samtale med Lyngeid kommet i tvil om sin egen frelse.

Red.

Vekkelsen var slutt da Ling reiste. En flokk nye holdt seg til møtene, men de viste sikre tegn på å sakke akterut. Menneskekraften holdt på å slippe opp for dem. Men Bjørnås var en kløpper til å binde dem til kirken med forskjellige gjøremål.

Det veltet en bølge av uvilje mot Lyngeid. Det var egentlig han som hadde stoppet det velsignede været som hadde blåst over menigheten. Forargerlig også, at Ling skulle havne hos ham! Hvem kunne nå også tenke at den viljesterke vekkelsespredikanten kunne bukke under for påvirkningen så fort!

Lyngeid var ikke den som klynget

seg til sin klikk. Hadde han ikke Gud med seg, hjalp klikken ingen ting. Og hadde han ham med, var det nok med det. Han var på sett og vis en ensom mann. Derfor var han så sterk i kampen. For han gikk ikke andres ærender. Derfor var han så svak i nøden. Han hadde ingen til å lette opp under seg.

Han ble kalt inn for styret da åtte dager var gått. Mobekk hadde presset på – at nå fikk det bli slutt på dette muldvarparbeidet som han kalte Lyngheids opposisjon, ellers fikk han se seg om etter en annen menighet, hvor han kunne få leve i fred.

Bjørnås forlangte at Lyngeid skulle gå fra sine standpunkter. Som det nå var, laget han stadig uro og forviklinger, så det var uråd for menigheten å utvikle seg sunt.

Lyngeid svarte bedrøvet at det kunne han ikke. Det var vondt at han voldte uleilighet i menigheten, enda han, som de jo visste, ikke trengte seg fram med sine meninger.

Klas Bakke nikket tankefullt mens Lyngeid forsvarte seg saktmodig.

Bjørnås fant det rimelig at styret kom til å sette ham utenfor menighetssamfunnet inntil han gikk i seg selv.

Lyngeid sukket, men svarte ikke noe til det.

Det var da Bakke ga dem et sjokk.

– Før styret beslutter det, sa han, mens det lynte fra øynene hans, vil jeg

stille min plass til disposisjon. Fra nå av er jeg ikke medlem av styret for menigheten her.

Mens de så bestyrtet på hverandre, var det en til som sa:

– Jeg betrakter meg også som løst fra mitt verv.

Pastor Bjørnås klodde seg i håret.

– Men brødre, ta det rolig. Vi må da kunne komme til en ordning. En reprimande til Lyngeid kunne vel gjøre det.

Lyngeid kunne ikke annet enn smile over pastorens villighet til forhandlinger. Fred framfor alt. Bakke var som en pave.

– Lyngeid skal ingen reprimande ha, sa han kort.

Lyngeid gikk sin vei, enda mer bedrøvet enn han kom. Men han tenkte med en slags sår munterhet på hvilket bry de skulle få med å klappe og dulle for Mobekk, for å få ham til å bli stående i menigheten.

Det første virkelige lysglimt fikk Lyngeid en dag i båtbyggeriet.

De to livbåtene var nesten ferdige. Karene holdt på med innredningen. De lufttette tankene var lagt ned i skottene. Sevrin Li holdt på med lokkene til dem, og Ola lå på huk på bunnen og strevde med banjeren. Den blå buksebaken stakk opp som en såte. Da kom Lyngeid forbi. Det duret av en av maskinene, så Ola merket det ikke. Basen stanset ved båten og inspiserte.

Da sa Sevrin:

– Du, Lyngeid. Ola har fått det godt igjen nå.

Ola spratt opp som en ball. Ansiktet hans var et eneste stort smil.

– Takk for De puffet meg over ende, sa han strålende.

Lyngeid så grunnende på ham, han kunne ikke riktig få tak i hva han mente.

– Puffet deg?

– Ja, De husker vel den kvelden borte ved benken der – da jeg var så sterk. Jeg mener da jeg skulle greie brasene selv.

– Å–å, sa Lyngeid langtrukket.

– Da tok De fra meg hele kraften min. Jeg falt sammen som en skrukk.

– Og så? spurte basen. Det livnet så godt i det mørke ansiktet hans.

– Jo, nå har *han* frelst meg, sa Ola.

Det var en dag først i april.

Sevrin Li sto ved en av høvelbenkene og strøk kantene på bunngangene. Bordene skulle snart i kokerenna. De skulle vrenses på kjølen før kveld, og nå var det langt på ettermiddagen alt.

Da kom Dordi hjemmefra. Sevrin lot høvelen stå midt i et strøk. Den store, staute gutten fikk et skjær av rødme over ansiktet.

Hun kom bort til ham.

– Hvor er pappa, Sevrin?

– Ja, det er vanskelig å si, du, sa Sevrin bedagelig. Han var her for litt siden, men nå kan han gjerne være ute på fjorden for alt det jeg vet. Skal jeg gå og se etter ham?

– Nå ja. Sånn bråhast har det nå ikke heller. Jeg står her og ser på deg litt, så kommer han vel.

Men det ble ikke stort å se på, for det ble ingenting gjort. Ikke for det, de pratet ikke stort heller. Det var bare så

moro å være der. De så mest på hverandre – hver sin gang.

– Står du her og stopper arbeidet, Dordi?

Det var Lyngeid. Merkelig at de ikke hadde sett eller hørt ham komme.

Lyngeid skulle liksom være morsk, men øynene lo.

– Stå stille, pappa, ropte Dordi ivrig. Han var rent forskrekket.

– Sannn ja. Å, du så rart! Det er gjen-skinns av fjorden i øynene dine. De glit-ter og lever. Det renner som en strøm av ild gjennom dem.

– Du, da! sa Lyngeid og lo. Kom du her ned for å se på øynene mine?

– Nei, for å gi deg dette.

Hun dro et brev fram av forklelom-men og holdt det opp for øynene hans. Et brev var ikke noe nytt for ham.

Han så likegyldig på det.

– Se på baksiden, sa hun.

Han snudde på det.

– Fra Ling! ropte han.

Han satte seg ivrig på en krakk og begynte å lese.

Sevrin måtte gjøre noen strøk nå når basen var i nærheten.

En udødelig sjel

I teksten på giroblanketten i forrige nummer var det sneket seg inn en feil: Å være hedning er å «vite at en har en sjel som skal dø – men ikke vite noe om sjelens flukt etter døden». Det skulle ha stått: «En sjel som *aldri* kan dø». Det er livets alvor. La det bli til ettertanke!

Red.

– Se på far, sa Dordi, og tok Sevrin i armen. Han har visst fått solen sendende i posten.

Ja, sannn kunne det se ut. For ansikt-et hans skinte og lo, mens øynene var våte og store.

Så reiste han seg plutselig og satte i vei inn i spiserommet og smelte døren igjen.

Dordi skulle til å løpe etter hun også, men ble stoppet av Sevrin.

– Nei, nei, sa han. Jeg tror han helst vil være alene der inne nettopp nå. Dordi forsto ham og ble stående. Hun hadde det ellers godt nok her hos Sevrin.

Om en stund kom Lyngeid ut. Han vinket på sin datter. Dordi sa adjø, og smilte til Sevrin på en sann måte at han syntes han hadde fått solen sendende i posten, han også.

Lyngeid og Dordi gikk i ilmarsj opp bakken og hjem.

Fru Lyngeid ble rent forskrekket da hun hørte de kom stormende. Men hun skjønte at det ikke var noe farlig, da hun fikk se dem i kjøkkenet.

– Kommer du hjem nå? spurte hun skøyeraktig. Jeg syntes du snakket noe om å koke bord.

De greier det, karene, vinket han av. Nei, her skal du høre på saker, vennen min.

– Nei, nå – – sa Dordi.

Og så leste Lyngeid Lings brev høyt, mens en strime av vårsolen lå inn over kjøkkenbordet.

Velsignede bror!

Bli nå ikke straks redd for denne høytt travende overskriften. Jeg må ha

et ekstra uttrykk for min store glede, forstår du. Jeg skriver ganske kort, og vil derfor begynne med begynnelsen. Da jeg reiste fra deg, var det ganske ute med meg, syntes jeg. Dessuten var jeg på en måte vond på deg. For jeg så det slik at du hadde satt hele min timelige og åndelige eksistens på spill.

Men likevel økte nøden etter at jeg kom hjem. Hele min kristendom raknet for meg, for ikke å snakke om min predikantgjerning. Jeg syntes den hadde vært en eneste lang synd. Min fortvilelse var forferdelig. Det føltes som jeg var døden nær. Men Gud hadde alt tenkt på min frelse. Jeg hadde vært der hjemme i fjorten dager, da evangelist Elvegård kom. Ja, du kjenner jo ham. Han fortalte at han hadde vært hos dere straks før jeg kom. Han skulle være litt i vår menighet. Ham la jeg min nød fram for. På sin stillferdige måte utla han Skriften for meg, og Gud opplyste mitt mørke. Jeg ble løst ved Herrens ord om syndenes forlatelse. Jeg ser det nå, Lyngeid, at jeg aldri har vært født på ny. Jeg har bare hatt en psykologisk omvendelse. Visse stemninger og viljesanstrengelser hadde satt sitt preg på mitt sjelelige liv. Det regnet jeg for gjenfødelse. Men nå har Gud født meg ved sannhets ord. Å, jeg er så lykkelig! Evangeliet om n å d e for f o r t a p t e er gått opp for min sjel med solglans og fred.

Og tenk, Lyngeid: Jeg har begynt å virke igjen. Men nå har jeg lagt mine sirkuskunster vekk, og lar evangeliet virke med sin egen makt. Og hvor stort det er: sjeler blir løst. Jeg har sluttet å

telle. For det regnes så allikevel bare med dem som får sitt navn skrevet i livets bok, og det holder Gud rede på.

Nå lenges jeg sterkt etter én ting. Og det er å komme tilbake til de steder hvor jeg har sådd trelldommens ånd i hjertene, så jeg om mulig, ved Guds nåde i noen mann kunne få godtgjøre det jeg har ødelagt.

Jeg har skrevet til pastor Bjørnås om et besøk hos dere. Svaret var noe kjølig, dessverre, men han vil forsøke å arrangere noe for meg ut på høsten en gang. Da ville jeg være takknemlig om jeg kunne være hos deg.

Jeg skal fortelle mer utførlig når vi treffes personlig.

Lev vel, mine kjære venner.

Din lykkelige Bernhard Ling.

– Det var snakk om noen bord som skulle kokes, sa Lyngeid leende, idet han tørket en tåre vekk.

– Det greier jo karene, det, smilte hans hustru.

Hun liknet en aprildag, med solskinn og regn om hverandre.

– Hei, sa Lyngeid, og svingte både seg og kona rundt på kjøkkengolvet. Du kan tro jeg skal bygge en motorbåt som kjøperen skal bli fornøyd med!

Han styrtet på dør.

Solen skinte i hans hjerte. Og det var solglans over hans daglige dont.

Utdrag fra «Våre lamper slokner»,
Antikkforlaget 1993.

Forts. i neste nr.

«Og det skjedde»

Av Carl Fr. Wisløff

Tre ganger står det i juleevangeliet: «Og det skjedde». Hver gang er det tale om noe som virkelig gikk for seg i menneskers liv.

Det skjedde noe i keiserens palass

Det er det første som blir fortalt. Det skulle tas opp et alminnelig manntall. Keiseren ga ordre om det i sin maktfullkommenhet. Men uten å vite det traff han denne beslutningen, fordi den skulle passe inn i Guds plan. Jesus skulle fødes i Betlehem. Profeten Mika hadde forutsagt det (Mika 5:1ff.).

Er det ikke underlig å lese Bibelen og se hvordan Gud styrer historiens gang? De største konger, keisere og andre statsmenn i oldtiden, vi finner dem i Det gamle testamente nesten alle sammen. Hammurabi og Farao Neko, Sankerib og Nebukadnesar og Aleksander den store – og her den veldige Augustus; alle sammen må tjene Guds store planer enten de vet det eller ikke.

Julens evangelium minner oss så levende om det. Keiseren selv måtte ut og gjøre tjeneste. For her kom han som var større enn keiseren.

Dette er noe å tenke på i disse tider, da folk og riker rystes og menneskene rives med av veldige begivenheter. La oss ikke miste motet! Intet skjer uten at Gud har sin hånd med. Til sist skal han fremme sine planer slik han selv har fastsatt dem.

Det skjedde noe i en stall

Det er det andre vi får høre om. Gjестene i det overfylte herberget tenkte neppe at det var noe som skulle bli husket særlig lenge, da de fortalte hverandre om det neste morgen: Har du hørt det? Tenk det ble født et barn nede i stallen i natt.

Og så var likevel denne fødsel det største som var skjedd på denne jord. For hva var det som fant sted her? Gud ble menneske. Intet mindre.

De dypeste ånder i kristenheten har søkt å finne de rette uttrykk for det som skjedde. Det vil likesom så vanskelig lykkes; det hele er for stort. Vi gjør best i like frem å lese det som Bibelen sier, og så ganske enkelt søke å si etter det som først er sagt der.

Og der er sagt at han som var i begynnelsen hos Gud, han som var Gud, han ved hvem alle ting er skapt – han ble kjød og tok bolig iblant oss (Joh 1:1-14). – Da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne (Gal 4:4).

Her er ikke tale om et vakkert dikt, et eventyr som aktualiserer evige sann-

Jan de Bray:
«Tilbedelsen
av Jesus»

heter. Nei, det *skjedde*. At Guds evige Sønn ble menneske, det skjedde til fastsatt tid og sted, like sikkert som at du og jeg en gang ble født.

Men fødselen av dette barnet forandret alle ting i menneskenes liv og tilværelse.

Han som var Gud, han som var Guds Sønn av evighet, han var nå i en ussel stall. Han som himlenes himler ikke kan romme, han var nå født av en kvinne. Den hånd som styrer himmellegemenes gang, var nå en svak barnehånd som tok om mors bryst. Må ikke tanken svimle?

Hvorfor skjedde alt dette? For din skyld, kjære leser, for din skyld. Du skulle gå fortapt for dine mange synders skyld; men det ville Gud ikke. Så måtte det bli en slik jul –.

Det skjedde noe i menneskehjertene

Dette er det siste som her blir sagt oss. For da hyrdene hadde hørt det som englene fortalte dem, sa de til hverandre: Kom, la oss gå like til Betlehem for å se det som er skjedd!

Det som var skjedd i stallen hadde grepet hjertene slik at de kunne ikke annet, de måtte bort for å se, de måtte skynde seg for å se det selv – og for å tilbe!

Var det ikke underlig? Å nei, en skulle ikke tro det kunne finnes noe hjerte som kunne reagere annerledes. Hvem skulle være kald og likegyldig overfor dette?

Og så ser vi likevel stadig at det er så merkelig få som har bruk for Jesus. Det er derfor det er så kaldt og vondt i verden. Det er hjertekulden som er skyld i at så mange fryser i dag.

Hvordan er det med deg?

Å Herre Jesus, mitt hjerte er så kaldt. Alt for lite har det ennå betydd for meg at du kom og ble min bror. Kom inn på nytt, du kjære Frelser, så blir det rikt og varmt der inne. Kom inn, og gi oss en god jul!

*Utdrag fra boken
«Lyset skinner i mørket»,
Lunde forlag 1976*

Den første kjærlighet

Av en ungdom

Det var et helt vanlig og enkelt kveldsmøte. 30-40 mennesker var samlet på bygdas vesle bedehus denne lyse fredagskvelden i april. Kun noen få i forsamlingen tilhørte bygda, de aller fleste kom utenfra og det var folk i alle aldre. Alt fra de trofaste gamle som stavret seg skjelvende opp trappa hver gang det ble annonsert møte, til de aller minste som lå i barnevogn og sovnet i løpet av åpningssangen. Et gammelt, noe ustemt piano – som gjerne skulle vært byttet ut for flere år siden – var eneste akkompagnement til sangen. Bedehuset i seg selv hadde de klart å holde i relativt god stand, selv om foreningen ikke var særlig stor. Likevel klarte de på et vis å få det til å gå rundt. Men det var ikke noe prangende bygg og møteformen for enkel og kjedelig til å trekke til seg de store skarene. Predikanten denne kvelden var en eldre mann – litt krokboyd, stille og beskjeden. Han snakket for lavt og det hendte han famlet litt med ordene. Prekenen ble ofte lang – for lang og monoton ville kanskje en ungdom si. To søstre deltok med sang. Den ene av dem spilte gitar. Det var enkelt det også, men klart og rent. Til slutt var det vitnemøte. Det var i det hele enkelt og beskjedent. Mange ville synes det var kjedelig, og av den grunn var det en liten forsamling. Det fantes jo så mye annet spennende å gå på. Inne i byen var det større menigheter med livligere

opplegg, kjente og store predikanter, store ungdomskor med mye musikk som sprudlet av energi. Jo, der var virkelig liv og frisk forkynnelse, noe for enhver smak. I tillegg kostet det ikke så mye heller. Mennesker som ikke var kristne hadde ingen problemer med et så aktivt kristent arbeid. Ja, de kunne til og med være med på et møte i ny og ne, og føle seg religiøse og nær Gud uten å få dårlig samvittighet over hvordan de levde, eller hva de skulle neste kveld.

For de som hørte til bedehuset i den lille bygda var det ganske annerledes. Andre menigheter syntes forsamlingen nesten var latterlig fordi de så krampaktig holdt fast på det gamle og nektet å fornye og friske opp litt på sang, virksomhet og forkynnelse. De ble ansett som gammeldagse, trangsynte, naive og altfor strenge som holdt fast på å tale Guds Ord slik det sto, og for deres bibeltro forkynnelse. Verden anså dem for å være vrang, dømmende og hyklerske fordi de ikke ønsket å følge mengden, men tok avstand fra synden og strevde for å leve et rett og rent liv. De var en klamp om foten for dem som ville slå seg løs, og en torn i samvittigheten deres. Det var ikke lett å være med i denne skrøpelige forsamlingen når både verden og resten av kristenheten raste mot dem. Man kunne jo undre seg på hvordan en slik menighet hadde klart å opprettholde sin eksistens, og hvorfor det faktisk fantes

mennesker som ønsket å være med, og som trofast møtte opp på hvert møte som ble annonsert.

De kom for å høre Guds Ord. Og Guds Ord var det som var årsaken til at de holdt stand, og kilden til deres kraft og styrke. Det var Ordet, og Ordet alene de kom for å høre. Her var ikke rom for liberal teologi eller tolkning av Skriften slik det passet den enkelte. Her skulle Guds klare og sanne Ord forkynnes. Intet skulle utelates og intet skulle legges til. De kjempet tappert mot den moderne utviklingen som gikk over andre forsamlinger og menigheter, og med sorg så de hvordan mange ungdommer som av en usynlig makt ble sugd til disse larmende møtene hvor det ble ropt ut: «fred, fred!». Og så var det kanskje et fåtall som hadde fred, og der de var, fantes det slett ingen fred å finne. Hvor takknemlige til Gud var de ikke over at deres barn hadde klart å holde stand! Mangt et bekymret foreldrepar hadde lagt sine egne barn og tenåringer i Guds hender og bedt Han bevare dem fra de andre stemningsfylte salene. Og de hadde fått oppleve den velsignelse at barna var blitt hos dem og forstått faren ved å tilpasse seg verden. Jo, de var virkelig velsignet, tross alle vanskeligheter og motstand fra ytre hold. Her satt de, hele familien – noen i hele tre generasjoner – på ett og samme møte, og hørte Guds Ord forkynt tydelig og sant.

Noen få hadde kommet med vitnesbyrd, og et par sanger var og blitt foreslått. Så var det blitt stille i salen. Møtelederen hadde ingen hast, av og til trengte man litt tid før man tok mot til

seg og reiste seg opp, særlig de unge. Til slutt syntes han de hadde ventet lenge nok, det ble vel ikke flere i kveld. Men før han rakk å reise seg, hørtes stille trinn som kom oppover midtgangen. De som satt lenger framme snudde seg for å se hvem det var. Ei ung jente kom gående. Møtelederen smilte nesten litt ved seg selv ved denne bekreftelsen på sin påstand om de unges frimodighet. Jenta hadde blikket festet på gulvet hele veien mens hun gikk. Å jo, hun hadde nok vurdert lenge fram og tilbake om hun skulle gå fram eller ikke. Framme foran forsamlingen skottet hun sky opp, før hun åpnet Bibelen og sa lavt at hun skulle lese fra Åpenbaringen. Fingrene skalv litt mens hun slo opp og det raslet i de tynne bladene. Så leste hun fra kappittel to, om menigheten i Efesus, om deres gode gjerninger, arbeid og virksomhet i forsamlingen. Det onde hadde ikke fått rom hos dem og heller ikke de falske apostler. Mye motgang og prøvelser hadde de opplevd for Jesu navns skyld, men de hadde vært tålmodige i striden. Hun stoppet der.

Det var stille i salen og mange var forundret over at hun ikke hadde lest videre. Det var jo hele tre vers igjen som måtte med for å få det rette bildet. «Efesus så ut til å være en god menighet. En forsamling bestående av mennesker som ønsket å være troende, tjene Gud og ikke vike inn på veier som førte en vill, til tross for mye motstand utenfra». Hun stoppet for å trekke pusten. De som satt på de fremste radene kunne se at hun skalv, og hørte hvor nervøs hun var. Flere undret seg over det

Møtekalender

Desember

06.-07.	Årnes
	Martin Fjære
14.	Askim
	Konrad Fjell
28.	Mosvik
	Kristian Gangaas

Januar 2015

04.	Randaberg
04.-06.	Umeå
	Sigbjørn Agnalt
15.-18.	Steinsdalen
	Per Bergene Holm
20.-25.	Bangsund
	Per Bergene Holm
24.-25.	Askim
	Martin Fjære
29.-1/2.	Nærbø
	Ingar Gangås

Nyttårssamling på Fossnes 29. desember-1. januar

Talere: Per Bergene Holm,
Konrad Fjell, Finn-Widar Knutzen
og Marcus Söderberg

Ledere: Lars Fossdal, Kjell Inge
Borge og Magnus Samdal.

Påmelding:

André Heian, 411 01 223
Innen 10. desember

Program

Mandag

17.00	Innkvartering
19.00	Møte v/ Konrad Fjell
23.00	Ro

Tirsdag

08.30	Bønnemøte
10.00	Bibelttime v/ Per Bergene Holm
11.30	Bibelttime v/ Finn-Widar Knutzen
16.00	Møte v/ Per Bergene Holm
19.00	Misjonsmøte v/ Marcus Söderberg
22.00	Ungdomssamling
23.00	Ro

Onsdag

08.30	Bønnemøte
10.00	Bibelttime v/ Finn-Widar Knutzen
11.30	Bibelttime v/ Konrad Fjell
15.00	Møte v/ Marcus Söderberg
21.00	Møte v/ Finn-Widar Knutzen
01.00	Ro

Torsdag

09.30	Bønnemøte
11.00	Møte v/ Finn-Widar Knutzen

hun sa. Alle visste jo at Efesus var en av menighetene som var på vei bort fra Gud, og nå sto denne unge jenta og påsto det stikk motsatte! De bladde tilbake, leste om igjen, og enda en gang – og tenkte over det hun hadde sagt. Det gikk gradvis opp for dem. Hun hadde rett. Leste man de første versene, så ikke menigheten så ille ut, nei tvert imot! Det virket som om dette var mennesker som brant for Herrens sak og hans Ord, at det måtte bli forkynt klart og rett. «Efesus ligner litt på vår egen forsamling. Vi har et kristent arbeid her, og gode og sunne aktiviteter for både små og store. Skriften granskes nøye, og vårt ønske er at forkynnelsen her skal være helt i tråd med Guds Ord, intet skal legges til og intet utelates. Vranglære forkastes, de moderne strømningene som feier inn i andre menigheter i landet, står vi sterkt imot, og kjemper av all makt for å forhindre dem i slå rot i vår egen vesle forsamling. Med sorg og stor smerte ser vi hvordan den ene menigheten etter den andre bukker under for vranglære og nytenkning. Men vi vil ikke følge verden, vi holder fast selv om alle andre snur ryggen til oss, både verdslige og de som kaller seg kristne». Hun stoppet igjen. Forsamlingen lyttet oppmerksomt og noen nikket samtykkende til

det hun sa. Det var faktisk en del likhetstrekk med Efesus og deres egen lille, ynkelige forsamling – hvis man leste de første versene. Hun løftet blikket igjen, nå var hun tryggere og sikrere. Ordene ble mer og mer stødige, men hun var ennå litt skjelven i stemmen, det var som noe sårt lå under. «Vi prøver å holde fast på Guds Ord og bruker Bibelen som rettesnor for livet vårt og møtene våre». En gammel mann nikket og sukket. Joda, det stemte det. I disse vanskelige tidene hvor satans krefter rådde i landet, var det viktig å klynge seg til Guds Ord og ikke vike fra det. «Vi har også hatt det vanskelig slik som i Efesus. Forsamlingen vår er liten, og økonomien er ikke noe særlig å skryte av – sammenlignet med andre. Menigheter snur ryggen til oss fordi vi er så konservative, og verden fordi vi ikke er som dem. Jo, vi har lidt mye for Jesu navns skyld». Det var ikke én i salen som ikke kunne si seg enig. Det var virkelig slik det var hos dem. Det var mye motgang, det kostet virkelig å være en kristen, men de hadde holdt ut og vært tålmodige og ventet på Herrens frelse. De hadde ikke slått følge med de som godtok litt av hvert i sin forkynnelse, men de holdt seg til Bibelen, og den alene.

«Men jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet», leste hun, men ble deretter stille. Hun skalv og blikket var festet på veggen bakerst i salen. Noen nikket som før, andre satt helt stille og ventet på at hun skulle fortsette. De kjente på nødvendigheten av å klynge seg fast til Gud og Hans Ord. De måtte ikke forlate sin første

kjærlighet, de kunne ikke forlate Jesus. Å, så godt det var å høre en ungdom ta fram dette! Det var så trosstyrkende og oppløftende når de unge kom fram med nøden sin og fikk vitne om Jesus. Øynene var blanke da hun fortsatte. «Tenk at det finnes mennesker som har forlatt ham, han som har elsket oss så høyt at han gav sitt eget liv for oss. Mennesker som har fått se og fått del i denne bunnløse kjærlighet til oss ynkelige syndere, hvordan kunne de vende seg bort fra den? Hvordan *kunne* de?» Flere i salen rykket til. Verset hadde for dem alltid stått som en formaning om at de ikke måtte forlate sin første kjærlighet, og som en dom over de vantro menneskene som ikke ville omvende seg, men nå steg et nytt bilde fram for dem. Frelseren var allerede forlatt. De var ikke på vei til å forlate ham, men de hadde allerede gjort det. Fallet var allerede skjedd. Det var så underlig, så utenkelig, at langt inn i de kristne skar-ene, var Jesus forlatt.

«Har du forlatt din første kjærlighet?» Det kom så sårt og svakt over skjelvende lepper, men lød som torden-drønn i hjertene til tilhørerne. Det var ikke et vekkerspørsmål, slik man ofte spør i en forsamling, et spørsmål for å få dem til å tenke en gang til over sitt forhold til Gud, for å riste dem litt, slik at de holder seg åndelig våkne og ikke går bort fra Gud. Nei, det var et spørsmål som avdekket sannheten, et spørsmål som krevde et svar, en ærlig og nådeløs selvransakelse. Hva hadde hun sagt? Hun mente vel ikke at *de*, de som hadde holdt så fast på Guds

Ord, at de hadde gått bort fra Jesus? «Nei, det kan jeg umulig ha gjort, tenker du kanskje, men slik tenkte de i Efesus òg». Noen kastet et blikk på klokken, det begynte å bli noe langt. Hun trengte vel ikke ta fullt så mange pauser og drøye så lenge. Og hun begynte kanskje å bli litt for freidig nå, nesten som om hun stilte seg til dommer over dem. Det ble både ekstremt og litt ubehagelig. «Men vi har jo en så fin forsamling, et så godt og sunt arbeid og en fin virksomhet, ja så gode gjerninger – men det hadde de i Efesus òg». Noen så på møtelederen, men hans alvorlige, nesten engstelige blikk var festet på jenta. Jenta så utover forsamlingen, så på menneskene – og tårene vellet fram i øynene. «Vi har vært utholdende, i bønn, i arbeid, i trengsler – slik var det også i Efesus». Mange slo blikket ned, og følte skammen over å gjøre det. De burde jo ha sittet her og sett frimodig opp på henne, delt hennes sorg over de fortapte får, og vært takknemlige og glade over at de selv var på himmelveien. I stedet følte de seg ... skyldige. «Vi har skilt ut den vrang- lære og holdt oss til Skriften, ja den alene. Bibelens ord er det eneste vi har forkynt og brukt som rettesnor – men

i Efesus hadde de også klart å avsløre de falske apostlene». Mente hun virkelig at de ikke var noe bedre enn denne menigheten i Efesus? «Vi er tålmodige i striden, en strid vi ikke kjemper mot mennesker, men mot satan og ondskapens åndehær. Vi har virkelig hatt en tung byrde å bære som har måttet tåle så mye vanskeligheter fra verden – og fra vårt eget kjød. Og likevel har vi ikke bukket under og ikke gått trett i kampen – men det hadde de heller ikke gjort i Efesus». Det gjorde vondt et sted, langt inne. Det gikk ikke an å sette fingeren på det, man torde kanskje heller ikke gjøre det. Det var kanskje best å vente. «Og likevel ... likevel hadde de forlatt sin første kjærlighet». Det kom så gråtkvalt, så sårt.

«Det skulle vel ikke være slik her?» Som et piskeslag smalt det gjennom luften, tross at de såre ordene knapt høstes. Hun strøk bort en tåre som rant nedover kinnet. «Har forkynnelsen blitt vår ros? Er vi ikke blitt en tanke stolte av at vi har klart å renske ut vranglære og det som verre er fra vår forsamling? Vi kaller oss selv en skrøpelig menighet, en liten og ynkelig forsamling, men vi føler oss kanskje ofte bedre enn de andre...» Det kom så stille, så undrende, litt usikkert, men likevel med en tyngde som overrasket de fleste – og som rammet. «Vi taler Guds Ord og om Guds Ord, men hvor ... hvor er Frelseren?» Det var som om forsamlingen stivnet. Det var en sannhet de ikke hadde vært klar over, ikke ville være klar over, men som man til sist ikke kom utenom. Noen stirret i gulvet, noen gråt og noen flytt-

et urolig på seg. «Er det ikke Han, vår forsoner som burde vært sentrum, som burde vært hjertets glede og fred? Er det ikke hos Ham vi skulle hentet kraft og styrke til å bli stående og seire i vår daglige kamp mot satan, verden og vårt eget kjød? I stedet har alt dette blitt en ... teori. Vår styrke ligger i at vi er bibel-tro». Hun så på nytt utover forsamlingen, engstelig og fortvilet. Det var helt stille, og ingen så henne inn i øynene. Hun bladde opp et nytt sted. «Paulus sier at han vil ikke 'vite av noe blant dere, uten Jesus Kristus, og ham korsfestet'. Så se hen til Ham! Han som av ren og bunnløs kjærlighet bar dine synder og overtredelser opp på korsets tre, led din straff, tok din dom og døde din død. Hvorfor? Fordi du var god? Fordi du ikke var som verden? Nei, dette er årsaker som ikke eksisterer. Men han døde fordi han elsket deg, for sitt eget navns skyld. Det var ingen ting i deg som lå til grunn for hans kjærlighet til deg. Å, så se denne kjærlighet! Se den og bli hos den. Bare der blir Guds Ord forkynt sant, klart og rent, hos Jesus». Det strålte så underlig av ansiktet hennes. Og de visste så godt hvorfor. Hun hadde sett denne kjærligheten og blitt i den, hun hadde sitt liv der. Og det gjorde så vondt å se det, det verket så i hjertene deres, i samvittigheten og sjelen. Mange satt der så urolige, skjelvende, redde og sårede. Etter dette enkle vitnesbyrde var det kun én ting de visste: Hvis Jesus kom igjen i natt, ble de latt tilbake. For de hadde forlatt sin første kjærlighet.

R. T. L.

Slangens list (2)

Av Jan Johansson

Her er den andre delen av artikkelserien om hvordan djevelen angriper Guds rike. I forrige nummer fikk vi høre hvordan sjelefienden får oss til å modernisere språket slik at vi mister ordet om korset. I denne artikkelen avsløres hans angrep på sangens og musikkens område.

Red.

Den ondes musikktrøpp

–Også på dette området står kampen mot Ordet i sentrum, fortsetter satan, i det han forteller sine medarbeidere om den viktige oppgaven de har.

Vi er smertelig klar over at vi ble tatt på sengen av denne Wittenbergmunk. Etter de såkalte apostlene, er det nok ingen enkelt kristen som har forvoldt slik skade på vårt rike som han. Vi hadde all vår oppmerksomhet rettet mot hans debatter, prekener, foredrag, forelesninger, brev og bøker, og vi gjorde det vi kunne for å stoppe hans skadelige reformasjon gjennom disse kanalene. Men så tok den luringen seg fore å skrive og spre salmer, og gjennom dem lyktes han i å snike seg langt bakom våre rekker med sin reformasjon. Hans teologi ble sunget inn til det brede lag av folket. Det kjennes høyst ubehagelig å nevne denne fallitten, men jeg gjør det fordi jeg vil at vi alle skal være klar over hvilket effektivt

våpen vi har i sangen og musikken, og for at vi aldri mer skal la noen fra den andre siden få makten over det igjen.

Og her vil jeg si at vi lykkes temmelig godt i vår tid. All ære til sang- og musikktrøppen!

I flere tiår har vi lyktes i å utvanne, og ikke sjelden forandre, deres teologi gjennom den moderne sangen. Det er de selv som synger det inn i sine egne sammenhenger! Det er få ting som fester seg så lett i sinnet og minnet som sanger. Så dette skal vi fortsette med.

Nøkkelen til vår enorme framgang på dette området er deres hunger etter forandring. Det skal vi fortsette å spille på! Vi skal holde fram med å skape uvilje og motstand mot det som kjennes gammelmodig, og skape lengsel etter det friske og nye. For vi har en mye større mulighet til å påvirke det som produseres i dag enn det som vokste fram under tider da vår motstander hadde en mye større innflytelse. Derfor må de såkalte kjernesangene fortrenkes med alle midler. Jeg gjentar: med alle midler! Det er til og med bedre om de synger disse korte sangene med bibeltekster.

Nå oppstod det en del mumling fra flere kanter. Det var tydelig at ikke alle hang med på hvordan det kunne være bedre at de kristne synger direkte bibelsitat enn sanger som mennesker har skrevet. Det er jo bibelordet de skal beskyttes imot...

Jo, fortsatte slangen, om vi ser

på sanger og salmer av Wittenbergmunken, Brorson, Sandell, Rosenius og mange flere av samme kaliber, er de uhørt farlige for oss. Hvorfor det? Jo, for i tillegg til at en slik sang ofte kan inneholde både direkte sitat og hentydninger til ulike bibelord, er de i prinsippet alltid sentrale, det vil si at de beveger seg i og omkring det som vår motstander gjorde utenfor Jerusalem. Og da tenker jeg ikke bare på direkte pasjons- og påskesanger. Nei, de oppholder seg der hele tiden uansett hvilket hovedemne sangen har.

For eksempel når en sang skal beskrive skapelsens skjønnhet – og det har vi jo ingen ting imot – så vips så er den inne på syndefallet, og via det der utenfor Jerusalem, så lander den i håpet om den nye skapelsen. Slikt må ikke skje!

Eller når en sang skal behandle etterfølgelsen og gode gjerninger, ja, da er ikke innfallsvinkelen det de skal gjøre for sin herre – slik som vi gjerne vil ha det – men hva han har gjort for dem.

Eller når det gjelder lovsang, da utbroderer de ikke i det vide og brede hvordan *de* elsker, lovpriser og opphøyer ham – som vi vil ha det – men da takker og lover de *ham* for hva han er, gjør og har gjort for dem.

Men ikke nok med det. De gamle sangene er forkynnende i sitt vesen. De utlegger og forklarer Ordet. De formidler bibelkunnskap og gir alt for mye forståelse av de store sammenhengene i Ordet. De formidler trøst fra vår motstander i alle livets situasjoner. Ordet taler inn i hverdagen. Kort sagt:

de er sprunget ut av Ordet, og de formidler og fører inn i Ordet.

Ettersom de kristne skal forhindres fra Ordets påvirkningskraft, må disse sangene trenges unna med alle midler!

Glem heller ikke å ta med våre beste kjepphester! Og hva heter de?

Her ropte alle i kor: «Behold ungdommen!» og «Nå ut!»

Bra, veldig bra! Begge deler må gjentas flittig – ikke bare når det gjelder sang og musikk – men i alle deler av de kristnes virksomhet. Ingen nøktern kristen kan si at dette er uviktig, tvert imot. De kristne er jo her på jorden for å vinne flere for vår motstander. Derfor kan vi frimodig stå på og virke for at begge disse uttrykkene får ha en viktig plass i deres arbeid. Og vi skal framfor alt anvende dem slik at de påvirker hele virksomheten i vår favør.

I flere tiår har vi nå sakte men sikkert gjort deres sangskatt mindre besværlig for oss, ikke minst gjennom den fantastiske balansemetoden. Som dere vet, går den ut på at når de tar inn en sang med – fra vår motstanders synsvinkel – et tynnere eller dårligere innhold, så tror de den kan erstatte det gamle. På den måten synes de at de har lyktes med å fornye uten å ha tapt noe. Men i det lange løp skjer det en forandring. Dessuten er vi til stede for at det gamle skal trenges bort av det nye. Ett av våre favoritttriks (ikke bare på sangens område, men i all kristen virksomhet) er jo å få slike talsmenn som – i følge vår motstander – kan få bedre sanger til å framstå som kjedelige og trangsynte og gammeldagse, mens vi tvert om får de

nye til å framstå som fine og greie, tatt i betraktning hva den nye tid, og situasjonen krever. Dessuten skal alt konservativt uopphørlig følges av motløshetens ånd. Til sammen gjør dette at de som ikke er så erfarne i denne åndelige kampen, lett blendes av den positive måten de som vil fornye opptrer på – og slik lykkes vi å få stadig flere til å tro at kristendommen først og fremst kjennetegnes på medgang, glede og harmoni. Slik svelger de agnet bedre. På den måten øker, slik vi ser det, andelen av gode sanger hele tiden.

Balansemetoden undergraver vår motstander sakte men sikkert. Så denne metoden må anvendes på så mange områder som mulig! Det beste skal er-

stattes av det som ikke er fullt så bra, og det som er dårlig erstattes av det som er enda dårligere (sett fra vår motstanders synsvinkel). Og her må vi hele tiden arbeide intensivt under mottoet: «Beholde ungdommene» og «nå ut» til nye.

En annen metode som er veldig bra for oss, er «alderstilpasningen». De tror at de tjener vår motstander best gjennom å la barna bare synge enkle sanger som de mener er mer passende for deres alder og modenhet. De skal altså i hovedsak lære seg det som man tror ligger på deres nivå. Dette er veldig verdifullt for oss!

Først og fremst fordi det de lærer som barn ofte kan huskes hele livet. På den tiden man virkelig pugget innholds-

Den lille skopusser

Det var tidlig en julemorgen. En ung mann som ikke hadde vært på gode veier, kom gående gjennom en tom gate. Da roper en skopusser til ham: «Skal jeg pusse Deres sko?» Mannen ser ned på sine føtter og brummer med en ed: «Ja, hvis jeg hadde en eneste krone i lommen, så kunne det nok trenges».

Gutten svarte meget raskt: «Jeg kan godt gjøre det gratis». Mannen stusser, ser på gutten og sier spydig: «Vær så god!»

Da skoene var pusset, sier mannen: «Hvorfor vil du gjøre det gratis?» «Fordi – », svarer gutten tappert, «fordi det er Jesu fødselsdag i dag, og så ville jeg gjerne gjøre noe

for ham. De sa på møte i går kveld at dersom vi gjorde noe godt for noen, så var det for ham».

«Å, har de fått tak i deg også?», snerret mannen spydig. Men han stanset plutselig, for han så noe i guttens øyne – og så vendte han seg og gikk.

Men flere år seinere satt gutten som en velstående kjøpmann med hustru og barn omkring seg i kirken og hørte presten fortelle på prekestolen om hvordan en liten skopusser hadde vært middel i Guds hånd til at han var begynt å tro på Jesus Kristus.

*Fra «300 kristelige fortellinger»,
Lunde forlag 1926*

rike sanger som var gjennomsyret av synd og nåde, og erfaringer som hadde med det å gjøre, hendte det mer enn én gang at vi mistet våre slaver rett før de skulle gå inn i evigheten. Disse sangene levde opp igjen og skapte troen hos dem. Med disse alderstilpassede sangene har denne risikoen minsket betydelig!

For det andre får de heller ikke den hjelp til å forstå og tilegne seg Ordet slik som kjernesangene gir. Derfor står de betydelig dårligere rustet til å møte våre fristelser og anfektelser lenger ut i livet. Når de for eksempel ligger våkne om natten, bekymret over sitt barnekår hos vår motstander, er ikke risikoen særlig stor for at det dukker opp noen sang som kan frigjøre dem...

For det tredje er disse sangene ofte så enkle at de kan synges i de fleste kristne sammenhenger. På den måten får ikke barna noen innføring i den lutherske lære gjennom sangene. Og det er jo ingen ulempe for oss. Det blir desto lettere å få dem ut i allmenkristen virksomhet senere i livet.

Der vi har lyktes med å innarbeide «alderstilpasningsmetoden», bruker det siden å gå av seg selv. Metoden har kommet for å bli. Hver alder krever sine forskjellige sanger. På den måten holdes de borte fra det de eldre kaller kjernesangene. Terskelen inn til forsamlingens hovedgudstjenester blir høyere. Og så bærer denne metoden enda mer frukt. For når de unge skal ta over som voksne, vil de selvsagt ha med seg «sine» sanger.

Når denne generasjonen senere er

adlet fram til å ta over som ledere, vil de selvsagt tillempe denne metoden på de som da vokser opp, for å beholde ungdommene og nå videre ut.

Også på dette området har vi stor hjelp av at tempoet generelt økes. Nøkkelord her er: oppgradere, forandre og fornye.

De rekker ikke engang å granske eller prøve de nye sangene like grundig som de gjorde tidligere. Nå er det ikke lenger tid til å vente på at de nye sangene skal gis ut i samlet bokform. I stedet dukker de bare opp på skjerm. Når «alderstilpasningsmetoden» og «balansemetoden» så krysses, ja, da går det virkelig fort! Da er det ikke lenge til at den forkynnelsen som ennå har noen kraft, svekkes. Med hensyn til de nyskrevne sangene, skal vi fortsatt forsøke å overbevise dem om at man lettest når nåtidsmennesket med sanger som er blitt til i deres egen tid. Og slik er det jo – de når dem lettere. Men nettopp fordi sangene er blitt til i en tid der vi har så ekstremt stor innflytelse på nesten alle ting, blir de som oftest ikke særlig farlige for oss. De når dem kanskje, men som regel drar de dem ikke bort fra oss.

Da skal vi naturligvis fortsette å få så mange kristne som mulig til å høre på, og verdsette *vår* musikk, og forsvare den! Verdien av dette kan ikke settes høyt nok. Det bidrar sterkt til å forringe den sangskatten de har fått i arv, og det baner veien for en enda mer uluthersk teologi.

*Fra Pietisten 4/2014
Fortsettelse i neste nummer*

Jesu gjenkomst

Av Dag Rune Lid

Media har i den siste tida malt ut for oss det som skjer i Afrika, Midt-Austen, Ukraina osv. Det er som det ingen ende vil ta med oppslag om kriser, krig, rykte om krig, forfølgning, forføring, pest, jordskjelv osv. Jesu ord om si atterkome, slik han talar om det i Matteusevangeliet (kap. 24), vert malt ut for våre augo gjennom media i desse dagar.

Men også mange truande har vitna om korleis det skal vere, og Bibelen oppmuntrar den truande til å gje akt også på deira vitnemål.

Johann Arndt sin draum

I boka «Den sanne kristendom» av Johann Arndt (1555-1621), ein av trusfedrane innanfor lutherdommen, fortel han om ein draum han hadde under eit sjukeleie. I den får han innblikk i det som skjer i den siste tida før dommen. Eg synest det er talande å stanse opp for det han fortel, med tanke på vår tid.

Han drøymmer at han kjem til ei stor slette, der han får auge på ein kross med den lidande Kristus på. Saman med dette ser han ein domstol, omkransa av mange menneske.

«Tal!» ropte han på dommarsetet til mengda, «hvem er det som henger på korset der oppe?» No kunne ein høyre ulike stemmer. Dommaren på stolen vinka med handa, påbaud stille og befalte at kvar enkelt skulle gje si stemme.

«Han er tømmermannens kjødelige sønn», sa den eine.

«Han er Marias naturlige barn», sa ein annan.

«Han bedrar seg selv og holder seg for Guds sønn», sa ein tredje.

«Ja, han er det som alle vi andre er», sa ein fjerde.

«Han er inntatt av jødiske fordommer», sa den femte.

«Han fornedrer mennesket under dets verdighet», sa den sjette.

No kom det fram mange kvinner, som var halvt kledde som menn. De strekte opp hendene og sa, den eine etter den andre:

«Han innskrenker kvinnens naturlige frihet».

«Han gjør ekteskapet til et tvangsforbund».

«Han utelukker kvinnen fra folkets råd».

«Han gjør menneskeheten til kristelige tjenere».

«Vil hans ord», spurte mannen på stolen, «bestå i all evighet?»

«Aldri!», ropte mengda. «Menneskeheten vil vel bære disse lenker en lang tid, men den frie kjærlighet vil gjøre den fri fra troens trykk!» →

No vart det heilt stilt, og alle såg opp på krossen. Då smilte Herren mildt, men med djup smerte. Så bøygde han hovudet og døydde. Då folke- mengda såg det, fór det ein mektig skrekk gjennom dei, og før dei forstod kva som skjedde, var alle borte som av ein stormvind, og ingen kunne sjåast. Den døyande Frelsar sitt smil hadde drive bort krossen sine fiendar.

Men domstolen vart ståande, og ein engel steig opp på den og breidde ut vengjene sine. Dei vaks, og breidde seg snart så vidt ut at dei dekte heile jorda og nådde heilt til himmelen. Dei let det berre vere plass att til krossen. Over dette strålte eit mektig lys. Engelen rekte opp si høgre hand og sa: «Se det Guds Lam som bærer all verdens synder! Han vil komme for å dømme de levende og de døde»!

Deretter hørde Arndt ein mektig song frå ein uteljeleg skare. Dei song Johannes sine ord: «Verdens riker er blitt vår Herres og hans Salvedes, og han skal regjere i all evighet»! Då lydde det eit mektig amen gjennom det uendelege himmelrommet, så jorda skalv. Johann Arndt fall på sine kne og song med i dei himmelske hæskarar sitt store halleluja! «Da våknet jeg», seier han.

Sagt av William Booth

William Booth (1829 – 1912), frelsesarmeen sin grunnleggjar, talte også om temaet. Dei trekka han understreka er heller ikkje vanskelege å sjå i dag. Han sa: «I dei siste dagar skal det verte religion utan den Heilage Ande,

kristendom utan Kristus, tilgjeving utan syndserkjenning, frelse utan gjenføding, politikk utan Gud og himmel utan helvete. Han la til: Det einaste som kan demma opp mot denne tiltakande åndsretning, er ei vekking ved den Heilage Ande».

Sitat av Karl Paul Reinhold Niebuhr

Karl Paul Reinhold Niebuhr (1892 – 1971), var ein amerikansk teolog. Han har også uttala noko treffande som han meinte er typisk for det moderne menneske sin religiøsitet i denne siste forførande tida: «Ein Gud utan vreide, lar menneske utan synd, ved hjelp av ein Kristus utan kors, koma inn i ei æve utan fortaping».

Når Jesus snakka til sine om si atterkome understreka han viktigheita av å vake, for det skal vere ei søvnens tid. Til sine sa han også: «Når dette tek til å henda, då rett dykk opp og lyft hovudet! For det lir mot utløysinga dykkar».

Både Jesu vitnemål, og vitnemåla frå dei som har gått føre oss, vitnar tydeleg om at me lever i den siste tida. Måtte det få vekkje oss opp av sløvhets dvale, så Herren kan finne oss vakande når han kjem!

Misjonsnytt

Av Ingar Gangås

Dagen for hjemreise var kommet. En begivenhetsrik tur til Bolivia og Peru lå bak. Åpne dører for litteratur, forkynnelse og undervisning er stikkord som dekker, og en varm mottagelse i begge land. Bare den siste underskriften for registrering av forlaget «Såmannen» manglet. På veien til flyplassen i Arequipa, like før avreisen, ble det en kort stopp hos sorenskriveren, og vi rakk akkurat den siste signeringen.

Fra og med 01.01.15. vil Damián Heredia (bildet) stå på Lekmannsmisjonens lønningsliste. Han undertegnet dokumentene for bokforlaget, sammen med Reidar Heian og Ingar Gangås som representanter fra Lekmannsmisjonens styre i Norge. Miguel Fuentes ansettes i 25 % stilling som sekretær og regnskapsfører.

Damián har vært evangelist i INEL og medarbeider på radioen siden 1992, og vil være et kjent navn for flere. Han fylte 65 år den dagen vi returnerte til Norge (26.09.14), og er gift med Hermelinda. Tanken er at Damián skal være kolportør for litteraturen, blant annet ved å oppsøke gamle og syke, besøke sykehus og fengsler.

Hilsen fra Damián Heredia

Ved avreisen til flyplassen fikk jeg en lapp stukket i hånden. Der hadde Damián skrevet noen ord som jeg gjerne vil oversette og dele med bladets lesere og misjonsfolket:

«Det som Gud krever av oss: Vend om til meg og bli frelst, alle jordens ender! For jeg er Gud, og ingen annen (Jes 45:22).

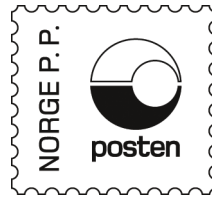
Det Han gjorde for oss: Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu (Jes 43:25).

Min bønn for dere: Derfor, etter at jeg har hørt om deres tro på Herren Jesus, og om deres kjærlighet til alle de hellige, holder jeg ikke opp med å takke Gud for dere når jeg minnes dere i mine bønner. Jeg ber om at vår Herre Jesu Kristi Gud, herlighetens Far, må gi dere visdoms og åpenbarings Ånd, til kunnskap om seg, og gi deres hjerter opplyste øyne, så dere kan forstå hvilket håp han har kalt dere til, hvor rik på herlighet hans arv er blant de hellige (Ef 1:15-18)».

L&E

Foto: Marit Gangås

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rølsnesvegen 892
5420 Rulleskardneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Litteraturspredning i Sør-Amerika

Av Ingar Gangås

På besøkstur i september var Reidar Heian og Ingar Gangås med på litteraturmøte i byen Cochabamba i Bolivia sammen med generalsekretær Javier Villarroel (øverst til høyre) og bibelskolerektor Gonzalo Ascarrunz (nederst til venstre) fra den lutherske kirken ICEL, og oversetter til quechua, Rafael Veizaga (øverst til venstre). Gonzalo

Foto: Marit Gangås

Foto: Marit Gangås

har arbeidet med de spanske manuskriptene og fått de siste heftene og bøkene trykt. Nå spres det nye opplaget av Carl Fredrik Wisløffs bok «Martin Luthers teologi» i Argentina, Bolivia og Peru. Heftene på quechua av Rosenius, Imberg, Hallesby og Wisløff er også alle klare for spredning på landsbygda i Bolivia.

L&E